

У НОВОМЕ САДУ У СУБОТУ 19. АПРИЛА 1875.

ПОЗОРИШТЕ.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

ИЗЛАЗИ ЧЕТИРИ ПУТА НА НЕДЕЉУ НА ПО ТАВАКА. — СТОЈИ ЗА ПОРН САД 40, А НА ОСТРАНУ 60 НОВ. МЕСЕЧНО. — ЗА ОГЛАСИ
НАПЛАЋУЈЕ СЕ ОД ЈЕДНЕ ВРСТЕ 3 НОВ. И 30 ЗА ЖИГ СВАКИ ПУТ.

ПОЛА ВИНА ПОЛА ВОДЕ.

ШАЉИВА ИГРА У ЈЕДНОМЕ ЧИНУ, ОД + КОСТЕ ТРИФКОВИЋА.

(Наставак.)

Софка.

Идите, молим вас, лудорије,
Шијани траје само кирије!
И мој покојни није био бољи,
Опет је ишло све по мојој волји! (Ширче.)

Јован.

Појда се на ме и то потвара,
Да љубим ћерку неког пивара,
Ал' могу вам рећи: истина није! (Пљуцине.)

Софка.

Идите, молим вас, лудорије!
Злобан је свет, хоће да дира,
И мени намеће неког официра! (Ширче.)

Јован.

Појда још каку, — много је већем,
Да силне новце на лутрију мећем! (Пљуцине.)

Софка.

Е вид'те, за то, морате знати,
И последњу пару могла би дати! (Ширче.)

Јован.

У осталом ја сам срца поштена,
Са мном ће бити сретна моја жена!

Софка.

Ја сам вам добра, — не могу брити,
Муж ће мој са мном задовољан бити!

Јован.

Сав ћу мој живот посветити жени!

Софка.

Мужевља воља, биће света мени!

Јован.

Љубав ће моја бити без краја!

Софка.

Мој ће муж купати сладости раја!

Јован (устане.)

Тако смо готови, сада ме знате!

Софка (устане.)

И ви о мени појма имате!

Јован.

Одговор чекам лио ил' тако!

Софка.

Ви сте на реду!

Јован.

Не, не, никако!

Већ молим лепо!

Софка.

Не могу не!

Јован.

Господо драга! —

Софка.

Господине!

Јован.

Скромност ми моја не да изрећи,
Одсудну речцу будућој срећи,
Дозвол'те даље, хоћете знам,
Одговор мој, да писмено дам!

Софка.

Назоре ваше потпуно ценим,
И ја бих морала да поцрвеним,
Ако би хтели сад одмах знати,
За то ћу и ја писмено дати!

Јован.

И сад се клањам, остављам вас,
Пун наде испичекујем сретнији час! (Оде вратима.)

Софка.

Остајте с Богом! Тренутак који
Може нас раставит' може да споји!

Јован (за себе.)

Рећи ће „не“, — једну за сто! (Оде.)

Софка (за себе.)

Рекне ли „да“, — онда је во!

ПОЈАВА ШЕСТА.

Марија и Софка.

Марија (уђе нагло.) Даље?

Софка. Све је добро!

Марија. Јеси л' му се допала?

Софка. Морао би бити луд, ако сам му се ја допала! Шмркала сам пред њим, чешала сам се пред њим, рекла сам, да ради пијем, да се радо картам, да мећем на лутрију, да тучем мужа, једном речи све, што ми је само пало на памет.

Марија. И претерала си у твојој ревности! Али на чему је остало?

Софка. Остало је на том, да се писмено изјаснимо, хоћемо ли не ћемо ли.

Марија. А за што писмено?

Софка. И ви се не сећате? Кад би се усмено изјаснили, морао би једно од нас двоје бити први, те би тако онај други имао широко поље.

Марија. Разумем! Ми ће мо се даље писмено изјаснити! Али шта да рекнемо?

Софка. Слушајте милостива! Ја сам сигурила, да му се нисте допали, ви даље слободно можете рећи „да“. Тако ће те ваш део спаси, а не ћете морати ићи за њега.

Марија. Али ако и он рекне „да“?

Софка. Он не ће рећи, ту сумње нема, иначе би морао бити најлуђе мушко на свету, а то би за мушке врло ласкаво било.

Марија. Е добро, кад си сигурила, да му се ниси допала —

Софка. Са свим!

Марија. Оnda ћемо рећи да. Хајде са мном, да ти напишем писмо. (Оду.)

ПОЈАВА СЕДМА.

Лаза и Јован.

Лаза. Ити даље велиш, да слободно можемо рећи да?

Јован. Слободно господине, јер она би морала бити највећа ћурка на свету, ако сам јој се ја допао

Лаза. Али ако она рекне „да“?

Јован. Ал' она не ће рећи, ја сам тако сигуран, као да ми је стива лула већ у зубима.

Лаза. Добро, добро — стива већ не фали. Сад одлази, да напишем писмо. (Јован оде. Лаза седне и пише.) „Дражаша госпо! Је ли нужно рећи, што се по себи разуме? Може ли бити, да се она,

која сав свет очарава, и мени не донадне? Да милостива! Ја вас љубим, и ништа друго не желим, већ да се наше судбе за навек споје. Ваш обожатељ Лаза Поповић.“ Тако! Да га још завијемо, — тако, сад је све у реду а 15.000 су спасени.

ПОЈАВА ОСМА.

Марија и пређашњи.

Марија (носи писмо у руци — приступи Лази) Ево послала милостива госпоја писмо.

Лаза (за себе.) Није ружна ова собарица. (Гласно.) Баш добро, имам и ја једно у измену од мого господара!

Марија. И пита, када ће те путовати! (За себе.) Да их се курталишем једаред.

Лаза. Ваша би госпоја по свој прилици хтела што пре?

Марија. Молим, ја то нисам казала. (За себе.) Како ме ватрено погледа.

Лаза. То се разуме, ваша госпоја. Реците, да ја немогу знати, кад ће мој господар поћи!

— Што се мене тиче, ја бих радо дуже остао.

Марија. Донађа вам се овде?

Лаза. Не баш све.

Марија. А што то?

Лаза. Така лепа собарица, као што сте ви! (Хоће да је затгри.)

Марија. Натраг безобразник један! (За себе.) Штета, што је слуга, није тако ружан.

Лаза. Но, но, — немојте се одмах срдити, то је све у шали. Дајте то писмо!

Марија. Ево, — дајте ви вали!

Лаза. Ево га! (Менјају, отворе и читају писма.)

Марија (уплашено за себе.) Он хоће?

Лаза (уплашено за себе.) Она пристаје?

Марија (за себе.) Он хоће, ја хоћу, ствар би даље свршена била.

Лаза (за себе.) Ја хоћу, она хоће, да се даље узмемо?

Марија (срдито, за себе.) То не ће бити!

Лаза (срдито, за себе.) Никад док сам ја жив!

Марија (за себе.) А она ћурка ми још каже, да се није допала!

Лаза (за себе.) Онај кој још каже, да се није допао?

Марија (за себе, срдито.) Тим се мушкима ма каква женска допади, срам их било!

ЛАЗА (за себе, срдито.) Те се женске ма у кога заљубе, — није их ни срамота!

МАРИЈА (хода срдито по соби.) Не, то не ће бити, и опет кажем то не ће бити! За онога пијанпа, карташа, лутријаша, бекријаша, пушацију, а да пођем? И то за 15.000? Ни за милион!

ЛАЗА (хода срдито по соби.) Ја, који сам се читавог мог века клонио брачног живота, ја да узмем женску, која ширка, пије, карта се, игра на лутрији, и шта ја све знам?! Не — никад, и по други пут никада и по трећи пут: никад!

МАРИЈА (за себе.) Хочу да пукнем од једа!

ЛАЗА (за себе.) Тукао би се од љутине!

МАРИЈА (сукоби се с Лазом.) Ваш је господар један простак, један неотесан човек, једна бекрија, лола, вуцибатина! Марија Петровићка не ће никад за њега поћи, Јесте ли ме разумели?

Лаза. Ваша је госпоја једна луда, помодарка, брњетуша, сплеткаруша, швигаруша — Лаза

Поповић њу док је жив не ће узети. Јесте ме разумели?

МАРИЈА }
ЛАЗА } говоре заједно

МАРИЈА. Простак, бекријаш, лола, вуцибатина, картарош, пијанац лутријаш!

ЛАЗА. Луда, помодарка, брњетуша, сплеткаруша, швигаруша, ширкало, пијаница, картаруша.

МАРИЈА }
ЛАЗА } (заједно) Не могу више, хоћу да се угу-
шшим! (Падну на канабета и почну звонити.)

ПОЈАВА ДЕВЕТА.

Софка, Јован и прећашњи.

Софка (којаје па звонце утручала.) Шта заповедате?

Јован (исто тако.) Изволите господине?

МАРИЈА (зачуђено) Воде!

ЛАЗА (исто тако.) Вина!

МАРИЈА (за себе.) Шта то значи?

(Свршиће се.)

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(Жене у уставном животу) приказање су у нашем позоришту 5. априла, па лазареву суботу, кад је била и ванредна главна скучништина матичина, која је већала о министарској паредби, по којој би се вељало „Матици Српској“ одмах у Будим-Пешти преселити. Представа је ишла складно па задовољство не баш многобројне публике, која је допадаје своје живим изразима више пута изјављивала игри наших глумаца и г. Марију Недељковићку, која је, враћајући се у приватан живот у данашњем комаду последњи пут на позорницу изашла, при изласку њеном бурним илјескањем и таншањем поздравила.

3

ПОЗОРНИШТЕ.

(Глумци као позоришна публика.) У Лондону у краљевском позоришту Друри Лену била је 7. априла о. г. представа, којој нема равне у повесници позоришној. Пре отворања оперске сезоне ангажовао је управитељ позоришта Друри-Ленског, Меплсон, чувеног талијанског глумаца и трагичара Салванија заједно са неком талијанском позоришном дружином, у намери, да прикаже Лондонцима на талијанском језику шекспирове трагедије, а нарочито „Отела“. Изврсна игра салванијева, који је много већи вештак него славни Ернесто Роси, тако се јако допала Лондонцима, да се и сад у оперској сезони приказује „Отела“ у дане кад нема опере.

Та необична вештина и ентузијастична критика у лондонским листовима, побуди прве глумце са двадесет и два лондонска и готово исто толико провинцијалних позоришта, да се обрате на Салванија с молбом, да једно пре подне приреди њима за љубав једну представу у Друри-Ленском позоришту. Разуме се по себи да је Салвани ту ванредно ласкаву молбу испунио, те је тако 7. априла о. г. у 2 са сата по подне била представа „Отела“ на талијанском језику пред енглеском публиком, која се искључиво састојала из глумаца, књижевника и новинара, а тако што није се још нигда дододило.

Око 40 позоришних управитеља и преко 600 глумаца и глумица, књижевника, певача, користа и балетских играча сачињавају публику у првом лондонском позоришту, у које долазе иначе само кнезови и херцези, лордови и богати пивари. Приказиваč Салвани одликован је особитим почастима од слушалаца, који су овога пута доиста били компетентни критичар. Не само да је при kraju сваког чина био чешће изазван, него је сваки пут, кад год се појавио, сва публика у знак захвалности устајала листом са својих седишта. На свршетку представе обасули су га цећем и већима прве позоришне депотице и слање вештачије. Први глумци енглеске позорнице предали су му дивно украсен лаворов венец. Глумци сви једногласно хвале вештину салванијеву у приказу „Отела“, и стављају га шта више изнад славног Кина и Ајрвинга.

Издаје управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

56. ПРЕДСТАВА.

ВАН ПРЕТИПЛАТЕ.

У НОВОМЕ САДУ У СУБОТУ 19. АПРИЛА 1875.

ПРВИ ПУТ:

РОМЕО И ЈУЛИЈА.

ТРАГЕДИЈА У 5 ЧИНОВА, НАПИСАО ВИЉЕМ ШЕКСПИР, С ЕНГЛЕСКОГ ПРЕВЕО ДР. ЛАЗА КОСТИЋ, ЗА СРПСКУ ПОЗОРИНИЦУ УДЕСИО А. ХАРИЋ.

О С О Б Е:

Ескало, кнез од Вероне	Вујић.
Гроф Парис, рођак кнажев	Аранђеловић.
Монтекић	*
Капулет { главе двеју породица, које живе у завади	Зорић.*
Ромео, монтекићев син	Ружић.
Меркуцио, кнажев рођак и ромеов пријатељ	Сајевић.
Бенволио, монтекићев братић и ромеов пријатељ	Божовић.
Тибалто, братић грофице Капулетовице	Марковић.
Отац Лаврентије, калуђер из реда светога Фрање	Лукић.
Отац Јован, " " " " "	* *
Валтазар, ромеов слуга	Добриновић.
Сима, капулетов слуга	Вунић.
Грофица Капулетовица	Ј. Маринковићка.
Јулија, капулетова кћи	Ј. Сајевићка.
Дојкиња јулијина	Ј. Поповићева.

Грађани из Вероне. Људи, жене, родбина монтекићева и капулетова. Образине, страже, пратња.
Збива се већином у Верони, а почетак петога чина у Мантови.

Ко од наших претплатника жели своја места за ову представу задржати, нека се изволи тога ради пријавити у позоришној писарници најдуже до 11 сахата пре подне.

Попитовани претплатници умолявају се, да би изволели исплатити своју другу претплату или у трговини браће Поповића или увече на каси.

Улазнице се продају у писарници позоришној (стану матичном) од 9—12 пре подне и од 3—5 сахата после подне, а после на каси.

ПОЧЕТАК У 7 И ПО А СВРШЕТАК У 10 САХАТА.